

תת"ע 3423/04/13 - מדינת ישראל נגד משה מנחם

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3423-04-13 מדינת ישראל נ' מנחם
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

משה מנחם

הנאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם נרשמה הודעת תשלום קנס המייחסת לו עבירה של קיפוח זכותו של הולך רגל להשלים חצייה בבטחה על מעבר חצייה, בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה. הנאשם כפר במיוחס לו.

במסגרת פרשת התביעה העיד עורך הדוח מר אלון אפשטיין. העד ציין כי עמד ברחוב ויצמן בת"א ליד בית מספר 18 - כ- 40 או 50 מ' ממעבר החצייה - והתבונן לכיוון דרום. הוא ראה את הנאשם נוהג במונית יוצא מבי"ח איכילוב. לפני מעבר החצייה בו עסקין עמד רכב מסחרי לבן. מונית הנאשם עקפה את הרכב המסחרי משמאל תוך שהוא חולף על פני הולכת רגל אשר חצתה את מעבר החצייה ממערב למזרח מבלי לעצור. דברי הנאשם כפי שנרשמו היו " **יש לי חולה דיאליזה ברכב ואתה מייסר אותו. אני אתפלל שתשלם על זה. אתה מחפש אנשים לעשות להם רע. לא עשיתי שום עבירה**"

עד התביעה אישר כי יחד עימו היו 2 שוטרות נוספות שעסקו בעניינים אחרים ועל כן לא נרשם מזכר על ידן בנוגע לעבירה דנא.

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם לעצמו. הנאשם אישר כי בהתאם לאמור בדברי הנהג הוא יצא מבית החולים עם חולה דיאליזה ועובד זר. לטענתו, הרכב המסחרי חנה על מעבר החצייה ולא לפניו כפי שנטען במסגרת פרשת התביעה. לגרסתו, לא היה איש על מעבר החצייה שזכותו קופחה. הנאשם ציין כי מן המרחק בו עמד עת התביעה הוא לא יכול היה לראות את העבירה מן המרחק בו היה. הנאשם ציין כי אביו, חולה הדיאליזה שהיה עימו במונית, אינו ער למתרחש סביבו. ביחס לעובד הזר ציין הנאשם כי הלה כן שם לב למתרחש ושאל מדוע עצרו את הנאשם. עם זאת, העובד הזר החליט בעצה אחת עם מעסיקיו שלא לבוא ולהעיד. הנאשם טען כי "אני לא אביא אותו בכוח. הוא מציל את אבא שלי. אם זה היה תיק רצח הייתי מביא אותו אך אני לא יכול להביא אותו בכוח" [עמ. 5 שו' 28-32].

דין והכרעה

עמוד 1

לאחר ששמעתי את גרסאות הצדדים ונתתי דעתי לטענות ולאחר שהזהרתי עצמי כי גרסת התביעה נשענת על עדות יחידה, החלטתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו וזאת מן הטעמים הבאים:

ראשית, גרסתו של עד התביעה כלל לא נסתרה. עד התביעה ציין כי שתי השטרות היו עסוקות בעניינים אחרים ולא היו עדות למתרחש. הנאשם חיזק גרסה זו בצינו כי "**השוטרת אמרה שלא ראתה שום דבר**" [עמ. 4 שו' 17].

שנית, הלכה היא כי אי הבאת ראיה רלוונטית מעמידה בעל דין בחזקה כי אילו הייתה ראיה זו מובאת, היה בה כדי לפעול לחובת בעל הדין שנמנע מהבאתה. במקרה שלפנינו ציין הנאשם כי אביו אינו ער למתרחש אולם לא הביא כל סימוכין לטענה זו. אולם, גם אם נניח מבלי לפסוק כי אביו של הנאשם אכן היה במצב שלא אפשר לו להיות ער למתרחש הרי שאין טענה דומה ביחס לעובד הזר. אדרבא, הנאשם ציין כי העובד הזר היה ער למתרחש ואף תמה, לכאורה, מדוע נעצר הנאשם. אין חולק כי הנאשם יכול היה לדאוג לזימונו של העובד הזר באמצעות בית המשפט. מדברי הנאשם עולה כי אי הבאתו של העובד הזר לעדות נבעה יותר מן השיקול של היות תיק זה בעל חשיבות זניחה לטעמו של הנאשם ופחות בשל חוסר יכולת אובייקטיבית. כדברי הנאשם "**אם זה היה תיק רצח הייתי מביא אותו**". לאור האמור יש לזקוף לחובת הנאשם את אי הבאתו של העובד הזר לעדות מטעמו.

שלישית, הנאשם ציין כי מן המרחק בו עמד עד התביעה הוא לא היה יכול לראות את העבירה מתבצעת לכאורה. דא עקא, הנאשם לא הביא בדל של ראיה כגון צילום מן המקום בו עמד לשיטתו עד התביעה על מנת להמחיש לבית המשפט את שדה הראייה המוגבל שהיה, לשיטת הנאשם, לעד התביעה. משכך, אין בידי לקבל טענה זו.

רביעית, עד התביעה לא נחקר לגבי מידת הדיוק של הדברים שנרשמו מפי הנאשם בדוח. אדרבא, במהלך עדותו אישר הנאשם את מרבית הפרטים שנרשמו מפיו בדוח ובהם העובדה כי הסיע חולה דיאליזה, את העובדה כי דיבר בצורה גסת רוח ומחוצפת לעד התביעה ("אני אתפלל שתשלם על זה") [אני התעצבנתי ואני מצטער על כל מה שאמרתי מעבר לא הייתי צריך להגיד אני מודה שדיברתי דברים שלא הייתי צריך זה מתוך כעס אני לא באתי לדון פה מישהו"; עמ. 4 שו' 18-20]. בנסיבות אלה מזדקר לעין חסרונה של גרסת הנאשם "בזמן אמת" בדבר אי קיומה לכאורה של הולכת הרגל. הנאשם ניסה בחקירה נגדית לחפות על חוסר זה בחקירה הנגדית באמירה הסתמית כי "**אמרתי לו. הוא לא רשם את זה וציין מה שבא לו. במה שפגעתי בו הוא ציין**" [עמ. 6 שו' 2-3]. הנאשם לא הסביר כיצד אמירתו בדבר הסעתו של חולה דיאליזה אשר העיכוב מייסר אותו הוא עניין שפגע בעד התביעה. ניתן אפוא לסכם ולומר כי על רקע היעדר חקירה נגדית והדיוק ברישום דברי הנהג כפי שהוא משתקף מגרסאות הצדדים מזדקר חסרונה של גרסת הנאשם בדבר אי היות הולכת רגל על גבי מעבר החצייה. הנאשם לא הביא הסבר סביר למחדל זה וציין כי עד התביעה רשם "מה שבא לו" "במה שפגעתי בו" בהתעלם מכך שרבים מן הדברים שנרשמו כלל לא פגע ולא היה אמור לפגוע בעד התביעה. בנסיבות אלה אני רואה בהיעדרה של גרסת הנאשם בדבר אי קיומה של הולכת הרגל על מעבר החצייה כעדות כבושה שמשקלה נמוך.

מכל הטעמים האמורים מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בהודעת תשלום הקנס.

ניתנה היום, כ"ב שבט תשע"ד, 23 ינואר 2014, במעמד הצדדים